Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
JÁNA MAZÁKA,
predstavljeni 26. januarja 2012 [1]

Zadeva C-527/10

ERSTE Bank Hungary Nyrt
proti
Republiki Madžarski, BCL Trading GmbH, ERSTE Befektetési Zrt.

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Legfelsőbb Bíróság (Madžarska))

„Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah — Postopki v primeru insolventnosti — Časovno področje uporabe Uredbe (ES) št. 1346/2000 — Mednarodna pristojnost — Tožbe, ki so bile vložene neposredno na podlagi postopka v primeru insolventnosti in ki so z njim tesno povezane — Pravo, ki se uporabi — Stvarne pravice tretjih oseb — Nedopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe“

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Legfelsőbb Bíróság (Madžarska), se nanaša na razlago Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti (v nadaljevanju: Uredba) [2]. V bistvu gre za to, da se določi, ali je mogoče člen 5(1) te uredbe v zvezi s stvarnimi pravicami tretjih oseb na dolžnikovem premoženju, ki se nahaja na ozemlju druge države članice, kot je tista, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, prav tako uporabiti, če je zadevno dolžnikovo premoženje na ozemlju države, ki je postala članica Evropske unije šele po uvedbi postopka v primeru insolventnosti.

Pravni okvir

Akt o pogojih pristopa

2. Člen 2 Akta o pogojih pristopa Češke republike, Republike Estonije, Republike Cipra, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Madžarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije in Slovaške republike in prilagoditvah Pogodb, na katerih temelji Evropska unija, [3] (v nadaljevanju: akt o pogojih pristopa) določa:

„Od dne pristopa so določbe izvirnih pogodb in aktov, ki so jih institucije in Evropska centralna banka sprejele pred pristopom, zavezujoče za nove države članice in se uporabljajo v teh državah pod pogoji, ki jih določajo omenjene pogodbe in ta akt.“

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 1, str. 191.

3 — UL 2003, L 236, str. 33.

Uredba

3. Za določitev sodišča, pristojnega za uvedbo postopka v primeru insolventnosti, člen 3(1) in (2) Uredbe določa:

„1. Sodišča držav članic, na katerih ozemlju je središče dolžnikovih glavnih interesov, so pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Pri družbi ali pravni osebi se, dokler se ne dokaže nasprotno, domneva, da je središče dolžnikovih glavnih interesov registrirani sedež.

2. Kadar je središče dolžnikovih glavnih interesov na ozemlju države članice, so sodišča druge države članice pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti zoper navedenega dolžnika samo, če ima ta poslovalnico na ozemlju navedene druge države članice. Učinki teh postopkov so omejeni na dolžnikovo premoženje, ki se nahaja na ozemlju slednje države članice."

4. Člen 4(1) Uredbe v zvezi z določitvijo prava, ki se uporablja za postopek v primeru insolventnosti, določa:

„Če ta uredba ne določa drugače, je pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni postopki, v nadaljnjem besedilu ‚država, v kateri so bili uvedeni postopki'."

5. Člen 5(1) Uredbe v zvezi s stvarnimi pravicami tretjih oseb določa:

„Uvedba postopkov v primeru insolventnosti ne sme vplivati na stvarne pravice upnikov ali tretjih oseb glede dolžnikovih opredmetenih ali neopredmetenih sredstev, premičnin ali nepremičnin – posebnega premoženja, pa tudi večine premoženja, ki ni določeno in se od časa do časa spreminja – ki se ob uvedbi postopkov v primeru insolventnosti nahajajo na ozemlju druge države članice."

6. Člen 16(1) Uredbe, ki je v poglavju II z naslovom „Priznavanje postopkov v primeru insolventnosti", določa:

„Vsaka odločba o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti, ki jo sprejme sodišče države članice, pristojno po členu 3, se prizna v vseh drugih državah članicah od trenutka, ko začne učinkovati v državi, v kateri so bili uvedeni postopki.

[…]"

7. Člen 43 Uredbe vsebuje določbe o časovnem področju uporabe in določa:

„Določbe te uredbe se uporabljajo samo za postopke v primeru insolventnosti, ki so bili uvedeni po začetku njene veljavnosti. Za dolžnikova pravna dejanja, storjena pred začetkom veljavnosti te uredbe, se še naprej uporablja pravo, ki se je zanje uporabljalo v času, ko so bila opravljena."

8. V skladu s členom 47 je Uredba začela veljati 31. maja 2002.

Dejansko stanje, postopek in vprašanje za predhodno odločanje

9. Postabank és Takarékpénztár Rt. (v nadaljevanju: Postabank) je 8. maja 1998 v korist družbe BCL Trading GmbH s sedežem na Dunaju (v nadaljevanju: BCL Trading) odprla dva nepreklicna dokumentarna akreditiva z odloženim plačilom v vrednosti 6.000.000 USD in 6.120.000 USD.

10. Družba BCL Trading je terjatev, katere izpolnitev se je lahko zahtevala na podlagi akreditivov, odstopila različnim bankam. Postabank nato ni hotela plačati zneskov, ki so se zahtevali na podlagi dokumentarnih akreditivov, pri čemer se je oprla na dejstvo, da so bila predložena potrdila o depozitih ponarejena.

11. Družba BCL Trading je 9. julija 2003 dala delnice Postabank, ki jih je imela v lasti, v zavarovanje za primer, če bi morala družba Postabank na podlagi akreditivov izvršiti plačila do vrednosti največ 12.120.000 USD. Navedene delnice so bile predmet zavarovanja s finančnim premoženjem.

12. Pravna naslednica Postabank, in sicer ERSTE Bank Hungary Nyrt. (v nadaljevanju: ERSTE Bank), je nato sklenila posel z bankami prevzemnicami terjatve, na podlagi katerega je slednjim plačala 7.850.000 USD.

13. Proti družbi BCL Trading je bil v Avstriji 5. decembra 2003 uveden postopek v primeru insolventnosti, objavljen 4. februarja 2004.

14. Legfelsőbb Bíróság je z delno odločbo z dne 6. decembra 2005 glede delnic Postabank, ki jih je imela v lasti družba BCL Trading in so bile dane v zavarovanje ter zamenjane z delnicami ERSTE Bank kot pravne naslednice Postabank, odredilo madžarski državi, naj jih odkupi po ceni 1.516.450.200 HUF, ker je imela odločilen vpliv v Postabank, kar po madžarskem pravu ustvari obveznost, da pridobi delnice Postabank, ki jih v prodajo ponudijo majhni delničarji. Madžarska država je izpolnila svojo obveznost tako, da je kupila zadevne delnice in je znesek, ki ga je določilo Legfelsőbb Bíróság, deponirala pri sodišču.

15. ERSTE Bank je 27. januarja 2006 pri Fővárosi Bíróság (sodišče v Budimpešti) vložila tožbo proti madžarski državi, prvotoženi stranki, družbi BCL Trading, drugotoženi stranki, in družbi ERSTE Befektetési Zrt., tretjetoženi stranki, za izdajo ugotovitvene sodbe o zavarovanju s finančnim premoženjem za znesek, deponiran pri sodišču.

16. Fővárosi Bíróság je izdalo sklep o ustavitvi postopka, potem ko je ugotovilo, da je bil postopek v primeru insolventnosti proti družbi BCL Trading že uveden v Avstriji in da avstrijski zakon o stečajnem postopku izključuje možnost uvedbe postopka proti gospodarski družbi v stečaju, ki bi se nanašal na stečajno maso, kar pomeni popolno prepoved postopkov.

17. Po pritožbi ERSTE Bank je na drugi stopnji Ítélőtábla (regionalno pritožbeno sodišče) potrdilo sklep, izdan na prvi stopnji, ter opozorilo, da je treba na podlagi člena 4(1) Uredbe v tej zadevi uporabiti avstrijsko pravo, ki pa dejansko izključuje vsakršno možnost, da bi se lahko začel tak sodni postopek.

18. ERSTE Bank je vložila kasacijsko pritožbo pri Legfelsőbb Bíróság. To je menilo, da potrebuje razlago člena 5(1) Uredbe, da bi lahko odločilo v zadevi. Zato je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali se člen 5(1) Uredbe […] uporablja za civilni sodni postopek v zvezi z obstojem stvarne pravice (v tem primeru zavarovanje s finančnim premoženjem), kadar se vrednostni papir, ki je bil dan kot zavarovanje, oziroma pozneje denar, ki nadomešča ta vrednostni papir, nahaja v državi, ki ob uvedbi postopka zaradi insolventnosti v drugi državi članici še ni bila članica Evropske unije, vendar je že bila članica Evropske unije ob vložitvi tožbe?“

19. Dopolnilno je treba še navesti, da je ERSTE Bank poleg navedene tožbe za izdajo ugotovitvene sodbe o zavarovanju s finančnim premoženjem vložila še predlog za uvedbo drugega postopka v primeru insolventnosti nad premoženjem družbe BCL Trading na Madžarskem. Legfelsőbb Bíróság je zavrnilo predlog, ker ERSTE Bank ni mogla dokazati, da je imela družba BCL Trading poslovalnico na Madžarskem, potem ko je sprejelo, da se v tej zadevi uporablja Uredba.

Presoja

20. Na podlagi informacij iz predložitvene odločbe je mogoče sklepati, da sta madžarski sodišči, ki sta odločali na prvi in drugi stopnji, zavrnili tožbo ERSTE Bank in se pri tem oprli na avstrijsko pravo, ki sta ga uporabili na podlagi člena 4 Uredbe, ki določa splošno načelo, da se za postopek v primeru insolventnosti in za njegove učinke uporabi pravo države članice, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti (*lex concursus*).

21. Predložitveno sodišče, ki odloča o kasacijski pritožbi, meni, da bi se lahko morebiti uporabil člen 5(1) Uredbe, ki je v smislu uvodnih izjav 24 in 25 navedene uredbe izjema od navedenega splošnega načela. Gre namreč za izjemo v korist stvarnih pravic na dolžnikovem premoženju, ki se nahaja na ozemlju druge države članice, kot je tista, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti.

22. Predložitveno sodišče v zvezi s tem dvomi, ali dejstvo, da je dolžnikovo premoženje (v tej zadevi delnice ERSTE Bank, katerih imetnica je družba BCL Trading, ter denar, ki je nadomestil te delnice), na katerem imajo tretje osebe stvarno pravico (in sicer zavarovanje s finančnim premoženjem v korist ERSTE Bank), na ozemlju druge države članice (v tem primeru Republike Madžarske), kot je tista, v kateri je bil uveden postopek v primeru insolventnosti (v tem primeru Republika Avstrija), če je država, v kateri je zadevno premoženje, postala članica Unije šele po uvedbi postopka v primeru insolventnosti proti dolžniku, preprečuje uporabo člena 5(1) Uredbe.

23. To dejstvo postavlja pod vprašaj ne samo uporabo navedene določbe Uredbe, ampak tudi časovno uporabo Uredbe kot take v tej zadevi. Zato je treba, še preden se obravnava vprašanje o uporabi člena 5(1) Uredbe, pojasniti časovne učinke navedene Uredbe v državah, ki so postale članice Unije po njenem začetku veljavnosti.

24. Časovno področje uporabe Uredbe je urejeno v njenem členu 43, v skladu s katerim se njene določbe uporabljajo samo za postopke v primeru insolventnosti, ki so bili uvedeni po začetku njene veljavnosti. Datum začetka veljavnosti je lahko identificirati, saj je izrecno določen s samo Uredbo. V njenem členu 47 je določeno, da je to 31. maj 2002.

25. V tej zadevi je bil postopek v primeru insolventnosti proti družbi BCL Trading v Avstriji uveden 5. decembra 2003 in objavljen 4. februarja 2004. Torej ni sporno, da je bil ta postopek uveden po 31. maju 2002 in da zato zanj Uredba v celoti velja.

26. Čeprav to ni izrecno razvidno iz informacij v predložitveni odločbi, saj je imela družba BCL Trading svoj sedež na Dunaju, je mogoče na podlagi člena 3(1) Uredbe domnevati, da je postopek v primeru insolventnosti, uveden v Avstriji, glavni postopek, ki ima v smislu uvodne izjave 12 Uredbe univerzalno področje uporabe s ciljem vključiti celotno dolžnikovo premoženje. V zvezi s tem je treba vendarle spomniti, da je treba izraz „celotno dolžnikovo premoženje“ nujno omejiti le na dolžnikovo premoženje v vseh državah članicah, v katerih velja Uredba.[4]

27. To pomeni, da uvedba postopka v primeru insolventnosti v Avstriji na podlagi Uredbe ni vplivala na premoženje družbe BCL Trading, ki je bilo na Madžarskem, ko navedena država še ni bila članica Unije.

4 — Glej v tem smislu sodbe z dne 2. maja 2006 v zadevi Eurofood IFSC (C-341/04, ZOdl., str. I-3813, točka 28); z dne 21. januarja 2010 v zadevi MG Probud Gdynia (C-444/07, ZOdl., str. I-417, točka 22) in z dne 17. novembra 2011 v zadevi Zaza Retail (C-112/10, ZOdl., str. I-11525, točka 17).

28. Vendar, ali se je ta položaj spremenil po pristopu Republike Madžarske k Uniji, to je po 1. maju 2004? Menim, da je treba na to vprašanje odgovoriti pritrdilno glede na določbe člena 16(1) v povezavi z določbami člena 17(1) Uredbe, ki je postala veljavna na Madžarskem v skladu s členom 2 akta o pogojih pristopa. Ravno navedene določbe Uredbe pomenijo kontinuirano združitev dolžnikovega premoženja, ki se nahaja na ozemlju države pristopnice, s premoženjem, na katero se nanaša glavni postopek v primeru insolventnosti.

29. Člen 16(1) Uredbe določa, da morajo vse države članice priznati vsako odločbo o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti od trenutka, ko začne učinkovati v državi, v kateri so bili uvedeni postopki, če jo je sprejelo sodišče države članice, pristojno po členu 3 Uredbe. Jasno je, da lahko za države, ki so pristopile k Uniji po začetku veljavnosti Uredbe, navedena obveznost na podlagi člena 2 akta o pogojih pristopa nastane šele po pristopu zadevne države k Uniji.

30. V zvezi s pogojem o pristojnosti sodišča, ki je sprejelo odločbo o uvedbi glede na člen 3 Uredbe, je treba omeniti, da v zvezi s tem ni pomembno, ali je bila država, v kateri je treba priznati odločbo o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, že članica Unije ob sprejetju odločbe o uvedbi ali ne.

31. Iz razlage člena 16(1) Uredbe v povezavi s členom 2 akta o pogojih pristopa izhaja, da je država članica, ki je pristopila k Uniji po datumu začetka veljavnosti Uredbe, morala od svojega pristopa k Uniji priznati vse odločbe o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, če je to odločbo sprejelo sodišče, pristojno po členu 3 Uredbe. Zato ima odločba o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, ki jo je sprejelo sodišče države članice, pristojno po členu 3 Uredbe, po datumu pristopa države k Uniji v skladu s členom 17(1) Uredbe posledice v zadevni novi državi članici, kakor jih ima po pravu države, v kateri je bil uveden postopek.

32. Glede tega je treba omeniti, da gre v skladu z uvodno izjavo 22 Uredbe za avtomatično priznanje odločb o uvedbi postopka v primeru insolventnosti. Kot je Sodišče že razsodilo, je načelo medsebojnega zaupanja omogočilo državam članicam, da so se odpovedale svojim nacionalnim pravilom o priznavanju in izvršbi v korist poenostavljenega mehanizma priznavanja in izvršbe odločb, izdanih v okviru postopkov v primeru insolventnosti.[5]

33. Naj se vrnem k temu primeru, treba je ponoviti, da je bila tožba ERSTE Bank za izdajo ugotovitvene sodbe o zavarovanju s finančnim premoženjem za znesek, deponiran pri sodišču, vložena pri madžarskem sodišču 27. januarja 2006, torej po pristopu Republike Madžarske k Uniji. Iz zgoraj navedenega je razvidno, da na ta datum ni bilo mogoče prezreti obstoja postopka v primeru insolventnosti, uvedenega proti družbi BCL Trading v Avstriji, na podlagi avtomatičnega priznanja odločbe o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, predvidenega v členu 16(1) Uredbe, ki je začela veljati na Madžarskem ob pristopu te države k Uniji. Zato ima odločba o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, ki jo je sprejelo avstrijsko sodišče, v skladu s členom 17(1) Uredbe na Madžarskem učinke, kakor jih ima po avstrijskem pravu.

34. Glede na to, da se je tožba, ki jo je vložila ERSTE Bank, nanašala na premoženje pravne osebe, proti kateri je bil že uveden postopek v primeru insolventnosti v drugi državi članici, in da bi morala biti odločba avstrijskega sodišča o uvedbi postopka v primeru insolventnosti priznana na Madžarskem, morajo madžarska sodišča uporabiti postopkovna pravila iz Uredbe. To pomeni, da bi moralo sodišče, ki je odločalo o tožbi ERSTE Bank, prvič, preveriti svojo mednarodno pristojnost in, drugič, določiti pravo, ki se uporabi na podlagi Uredbe.

35. Glede preverjanja mednarodne pristojnosti sodišča je predložitveno sodišče v predložitveni odločbi navedlo, da potrebuje razlago člena 5(1) Uredbe, da bi lahko določilo, ali so bila madžarska sodišča pristojna za odločanje o tožbi ERSTE Bank.

5 — Sodba MG Probud Gdynia (navedena v opombi 4, točka 28 in navedena sodna praksa).

36. Vendar se člen 5(1) Uredbe ne nanaša na pristojnost sodišč. Navedena določba ne obravnava spora o sodni pristojnosti, ki bi bil lahko posledica postopka v primeru insolventnosti. Pravilo, ki je tam določeno, je kolizijsko pravilo v obliki izjeme od splošnega načela uporabe prava države članice, na ozemlju katere je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, določenega v členu 4(1) navedene uredbe.

37. Tako je očitno, da člen 5(1) Uredbe sploh ni uporaben, da bi se preverilo mednarodno pristojnost madžarskih sodišč, ki odločajo o tožbi ERSTE Bank.

38. Vendar je treba v zvezi s tem pojasniti, da predložitveno sodišče ni postavilo vprašanja za predhodno odločanje, da bi presodilo mednarodno pristojnost madžarskih sodišč. Bolj se zdi, da izhaja iz predpostavke, da mora določiti pravo, ki se uporabi, da bi lahko preverilo svojo pristojnost za preučitev tožbe, ki jo je vložila ERSTE Bank.

39. Kot sem že razložil, mora sodišče, ki mu je bila predložena taka tožba, predvsem preveriti svojo mednarodno pristojnost. Da bi to lahko storilo, se mora navedeno sodišče opreti na člen 3(1) Uredbe, čeprav ta določba izrecno omenja zgolj pristojnost za uvedbo postopka v primeru insolventnosti.

40. V zvezi s tem je treba omeniti sodbo Seagon, v kateri je Sodišče razsodilo, da je treba člen 3(1) Uredbe razlagati tako, da daje državi članici, na ozemlju katere je bil uveden postopek v primeru insolventnosti, tudi mednarodno pristojnost za obravnavo tožb, ki so vložene neposredno na podlagi teh postopkov in so z njimi tesno povezane.[6]

41. Menim, da je tožba, ki jo je vložila ERSTE Bank, točno taka, ker se nanaša na del premoženja družbe BCL Trading, na katero učinkuje odločba o uvedbi postopka v primeru insolventnosti. Zato je navedena tožba vložena neposredno na podlagi postopka v primeru insolventnosti, ki je bil uveden proti družbi BCL Trading, in je z njim tesno povezana.

42. Glede na naravo zadevne tožbe je treba mednarodno pristojnost presojati na podlagi člena 3(1) Uredbe, ki usmeri k avstrijskim sodiščem, če se domneva, da je središče glavnih interesov družbe BCL Trading na avstrijskem ozemlju. To seveda ne pomeni, da gre nujno za isto sodišče, kot je tisto, ki je uvedlo postopek v primeru insolventnosti.[7]

43. Naj povzamem, če se sprejme, prvič, da je bilo treba odločbo o uvedbi postopka v primeru insolventnosti, ki jo je sprejelo avstrijsko sodišče na datum pristopa Republike Madžarske k Uniji, na Madžarskem avtomatično priznati od navedenega datuma pristopa in, drugič, da je bila tožba ERSTE Bank vložena neposredno na podlagi tega postopka v primeru insolventnosti in je z njim tesno povezana, potem madžarska sodišča nimajo mednarodne pristojnosti, da bi odločala o navedeni tožbi. Iz tega sledi, da odgovor Sodišča na vprašanje za predhodno odločanje nima nikakršne koristi za predložitveno sodišče, da bi odločilo o tožbi, ker slednje nima nobene mednarodne pristojnosti za to, in da je vprašanje za predhodno odločanje torej hipotetično.

44. Res je, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru postopka iz člena 267 PDEU zgolj nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki edino neposredno pozna dejansko stanje tega spora ter mora prevzeti odgovornost za sodno odločbo, dolžno glede na posebnosti zadeve presoditi o potrebnosti predhodne odločbe za izdajo sodbe in ustreznosti vprašanj, ki jih postavi Sodišču. Zato je Sodišče, če se postavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, načelno dolžno odločati.[8]

6 — Sodba z dne 12. februarja 2009 (C-339/07, ZOdl., str. I-767, točka 21). Sodišče je pred kratkim spet povzelo to razlago v sodbi z dne 15. decembra 2011 v zadevi Rastelli Davide e C. (C-191/10, ZOdl., str. I-13209, točka 20).

7 — Glej v tem smislu sodbo Seagon (navedena v opombi 6, točka 27).

8 — Sklep z dne 15. aprila 2011 v zadevi Debiasi (C-613/10, točka 20 in navedena sodna praksa).

45. Vendar je Sodišče tudi odločilo, da mora v izjemnih okoliščinah pri preverjanju svoje pristojnosti preizkusiti okoliščine, v katerih mu je nacionalno sodišče zadevo predložilo. O vprašanju za predhodno odločanje, ki ga je postavilo nacionalno sodišče, se ne odloča le, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Skupnosti nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo potrebnih dejanskih in pravnih elementov za odgovor. [9]

46. Glede na zgoraj navedeno sodno prakso in glede na hipotetičnost vprašanja za predhodno odločanje menim, da Sodišče ni pristojno za odgovor na to vprašanje za predhodno odločanje.

47. Če pa bi Sodišče menilo, da je pristojno, da odgovori na vprašanje za predhodno odločanje, menim, da bi moralo nanj odgovoriti nikalno, ker eden od pogojev za uporabo člena 5(1) Uredbe, in sicer pogoj, ki se nanaša na to, da se dolžnikovo premoženje nahaja na ozemlju druge države članice ob uvedbi postopka v primeru insolventnosti, ni izpolnjen. Navedenega pogoja namreč ne bi bilo mogoče šteti za izpolnjenega, če je bilo zadevno premoženje v danem trenutku na ozemlju države, ki je postala članica Unije šele pozneje.

Predlog

48. Glede na zgoraj navedene preudarke Sodišču predlagam, naj se izreče za nepristojno za odgovor na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je postavilo Legfelsőbb Bíróság.

9 — Sodba z dne 7. julija 2011 v zadevi Agafiței in drugi (C-310/10, ZOdl., str. I-5989, točka 27 in navedena sodna praksa).